

Kyrka och stat

Statskyrkosystemet i Sverige behöver väl ingen ny definition, men relationen mellan kyrka och stat är långt ifrån belyst ur alla synvinklar. Hade kristendomen kunnat bli världens största religion och påverkat så mycket som den har gjort utan att kejsar Konstantin (272-337) gjort kristendomen till statsreligion i sitt imperium?

Jag blev mycket tankfull när jag första gången läste Gunnar Rosendals bok *Den Apostoliska Tron*: "Kyrkan kan icke vila i staten. Kyrkan är nämligen en nådesordning, en frälsningsordning, och kan därför ej vara beroende av en naturlig ordning. Däremot kan staten vila i Kyrkan. Och lycklig den stat som vilar i Kyrkan, som vilar i nåden" (sid. 337 A.a.).

Vi kan fråga oss: Vilka statsförhållanden gynnar tron och kyrkan bäst? Naturligtvis den statsledning som gynnar kristendomen. Men när staten söker styra kyrkan bär det iväg bort från kyrkans uppdrag att vara ett profetiskt salt och ljus. Oavsett vilka argument staten har för att privilegiera kristen tro utan att försöka styra den, så ger de staten stora sekundärvinster som: laglydnad, demokratisk kultur med folkligt engagemang och livaktivitet hos medborgarna, ett vetenskapligt och kritiskt sinnelag över vad som är sant/ falskt, rätt/ fel, gott/ ont, konstnärlig och social verksamhet m.m. En resning som multiplicerar ett lands kvalitet från det föregående.

Staten varken kan eller bör söka styra människors tro eller vantro, men kan ge resurser till samhällsnytta och försvåra för ett anarkistiskt experimenterande med samhällskroppen.

Många kristna feltolkar sin vilja till laglydnad med att acceptera även en ateistisk statsgöranden. Denna felsyn marginaliserar i längden biblisk kristendom och dem själva. Det borde vara en självbevarelsefråga att de kristna organiserar sig blocköverskridande, för att vinna så stort politiskt inflytande som möjligt åt Kristi Kyrka i Sverige. Den nuvarande turbulensen i regeringsbildandet kan vara välgörande för politikerna att öva sig i ödmjukhet, generositet och samarbete.

"Enade vi stå - söndrade vi falla".

Kåre Strindberg

(2018-10-24)